

Imponerende krucifiks i en landsby beliggende midt i et skovområde. Et par unge mænd er i gang med, manuelt ,at kløve stakken af træ midt i billedet.

På besøg i Europas mindst besøgte land

Moldova er et smukt land, men det er også Østeuropas fattigste land. Kun få turister besøger landet, der overraskende for de fleste har en vinproduktion på meget højt niveau

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
red@midtjyllandssavis.dk

Besøget i den tidligere Sovjetrepublik. Moldova, begynder ikke helt efter bogen. Der er ingen taxa som venter i lufthavnen kl. 23.30 som aftalt. Chaufføren undrer sig over adressen i et kvarter med boligblokke, så jeg får en engelsktalende kvinde i røret som jeg forklarer, at det er en lejlighed, ikke et hotel, vi leder efter. Koden vi har fået oplyst virker desværre også i en forkert opgang, men omsider kan vi smide os på sengene og lade hånt om kulde, regn og mørke udenfor.

Familien vågner altid i en bestemt rækkefølge, så det er 17-årige Josefine og undertegnede der går efter forsyninger i supermarkedet. Det er ikke nogen speciel charme over vores ende af byen, betonboligblokke og en bred trafikeret vej. En støvet taxa, fuld af reklamer, med punkterede dæk er efterladt til sin egen skæbne midtpå fortovet.

Supermarkedet åbner først om 40 minutter og vi orker ikke gå tilbage til lejligheden. Små sidegader gennemtraves. Mange huse er i forfald, og der er ikke alverden at se på.

En ortodoks kirke med guldbelagte spir kalder på et besøg, og det er oven i købet søndag. I et lille kirketårn er en klokke i gang med at hive rytmisk i snorene. Det giver ikke nogen melodi, men en ret speciel rytme. Da vi når frem til døren kan vi, gennem glasruden se, at en præst i en farverig mundering og med et langt imponerende skæg er ved at velsigne kirkegængerne.

Politi med alvorlig attitude

Inden døre tænder folk små stearinlys som anbringes i holdere. Der er en andægtig stemning, og det lader sig gøre at tage billeder uden, at nogen opdager det eller reagerer på det. Pludselig vil min datter ud. En person har bedt hende at tage tørklæde over håret. Heldigvis har hun et rundt om halsen, så vi bliver lidt

længere og dyrker stemningen og situationen. Besøget giver anledning til en snak om religion, og hvad det er som folk får med sig, fra sådan et kirkebesøg.

På et senere tidspunkt på turen er resten af familien i tøjbutik, og undertegnede drysser rundt i nabolaget og tager billeder. Politiet er til stede i området med to biler, og de går og strækker hals og ser søgende ud hver gang en bil kører forbi. I samme øjeblik familien slutter sig til mig, bliver jeg passet op af en politimand med meget alvorlig attitude: »Documente!« fremturer han. En anden officer kommer til: »Germania?« spørger han, samtidig med at de begge glør i passet hvor der står rytme. Da vi når frem til døren kan vi, gennem glasruden se, at en præst i en farverig mundering og med et langt imponerende skæg er ved at velsigne kirkegængerne.

Vores udlejningsbil skal afhentes på hotel Radisson. Vi ankommer lidt

forsinket og skynder os ind i hotellets gigantiske indgangshall med godt 10 meter til det rigt dekorerede loft. .

På afdelingskontoret for udlejningsfirmaet Sixts' kontor spilder vi halvanden time med brok og snak, og vi ender med at tage en taxa til Sixts hovedkontor for ikke at skulle bruge hele formiddagen på projektet. Til slut får vi lov til at beholde bilen gratis lørdag formiddag mod at afleverer den i lufthavnen.

Et betagende landskab

En times tid mod nord ankommer vi til Orhei Vecio, som er et yndet turistmål. På et bakke drag ligger et kloster, og dybt under os har en interimistisk kiosk, som åbnes fordi gratis lørdag formiddag mod at afleverer den i lufthavnen.

Klokken halv otte om morgenen står det ned i stønger. Senere på morgenen kommer der pauser i skydækket, og klokken 11 er vi af sted i udlejningsbilen. Det er som om, at alle skal ud af byen på samme tid på netop denne dag.

Snart er der kun skov at se så langt øjet rækker. Moldova er fyldt med klostre. Vi drejer fra landevejen for at tage et i nærmere øjesyn. Vores bil er den eneste på den mudrede p-plads. Ingen af os har lyst til at gå ind, fordi vi har på fornemmelsen, at det ligner noget vi har set før med guldmalede religiøse billeder og jordslået lugt. Behovet for at sidde på en bænk i solen udendørs er større. De omgivende bygninger er i stærkt forfald.

Lidt senere kører vi ind i en typisk lille landsby hvor nogle mænd er i

Der anvendes friske grønne og blå farver til stakitter. Den offentlige brønd t.h. er en af mange, vi kører forbi.

Dag 1: Vi havner midt i en søndagsgudtjeneste og er lidt usikre på hvad der er god tone.

På besøg i vingården Poiana, hvorfra vi naturligvis må have et udvalg af vine med hjem. Kvaliteten er upåklagelig.

Man ser en del gadesalg af for eksempel covers til mobiltelefoner og blomster. Moden er lidt fersk a la tidligere Sovjet-republik.

færd med at håndkløve et bjerg på mindst 100 kubikmeter brænde. Der er et imponerende krucifiks med zink-ornamenter og en korsfæstet Jesus. Byen har en del offentlige brønde, så der er formentlig ikke indlagt vand i husene. Hele området består af store svungne bakker fulde af lysegrønne løvtræer, som netop er sprunget ud. Et skilt i vejsiden angiver at vingården Poiana ligger to kilometer herfra. Jordvejen et totalt mudret og fuld af store vandfyldte pytter. Efter blot 50 meter giver jeg fortabt. Fruen insisterer imidlertid på, at fortsætte, da hun ikke mener det kan blive meget værre. Efter nogle minutter i tæt skov åbner landskabet sig og uendelige bakker med vinstokke åbenbarer sig.

En stor hvid kolos

Nu forestiller vi os alle en romantisk hovedbygning i kampstenen, men i stedet ser vi en fire-etagers nyopført hvid kolos, der minder lidt om en kornsilo. På p-pladsen holder 20 – 30 biler og deres ejere sidder i en penthouse restaurant øverst i bygningen i gang med vinsmagning og husets buffet. Et skilt ved døren indikerer, at bygningen er opført med EU-støtte for at skabe arbejdspladser i området. En venlig mand dukker op, at besøge en af de mange georgiske restauranter

visning, men der er ikke alverden at se ud over tomme rustfri stålranke på denne årstid. Bygningen er kun to år gammel og vinstokkene fra 2009. Det meste af produktionen sælges privat. Opstemt af situationen køber vi fire flasker forskellige flasker vin. Bag ved bygningen falder terrænet stejlt over 100 meter ned mod tre små søer. Her på en platform, kan 40 – 50 mennesker sidde og nyde vinen og den gode udsigt i det rigtige vejr. I en lille landsby kører vi forbi flere offentlige brønde og kunstfærdigt udførte stakitter i heftige grønne og blå farver, samt huse med 1001-nat agtige gesimser udført i zink.

Teenagedøtrene mener at dagens udflugt skal afsluttes i indkøbscentret Mall-Dova. Navnet er et ordspil med Moldova. Her ophører det pudsige imidlertid. For at føje spot til skade, forsøger resten af familien at slå tiden ihjel på McDonalds. Der er også en stor Jysk-butik i centret, men den er heller ikke specielt etnisk eller eksotisk. Forskellen er, at skiltene er på rumænsk/russisk og at der er tre gange så mange ansatte som i Danmark. Aftensmaden indtages på en georgisk restaurant.

Hvis man er så uheldig ikke at have besøgt det smukke land Georgien, er det næstbedste, at besøge en af de mange georgiske restauranter

der ligger strøet ud over Østeuropa. Vi bestiller en virkelig god moldavisk »Individ« rødvin på rara neagra druven fra producenten »Vartely«. Den samlede regning løber op i 300 kroner for fem personer. Den var ikke gået i Paris eller Oslo. På en god moldavisk restaurant kunne vi have spist for godt det halve.

Den obligatoriske klipning

En ufravigelig tradition på enhver ferie er, at sønnen og jeg skal til frisør. Vi har 45.- kr. tilbage i moldaviske lei, da vi begynder at eftersøge en frisørsalon og halvanden time til vi skal køre til lufthavnen. Efter 10 minutter lykkes det. Jeg får tildelt en moden kvinde, der godt kunne gå for at være kogekone i et forsamlingshus i omegnen af Videbæk. Min søn klippes af en dullet blondinetype med godt med mascara på. En engelsktalende kvinde spørger om jeg skal have håret vasket. Det koster en krone ekstra. Jeg er i tvivl om, at vi har penge nok, så jeg lader min søn få den oplevelse. Da vi kommer ud klager han over, at kanten på porcelensvasken var kold og hård. Jeg tænker, at man jo ikke kan forvente alverden for 2 x 20.- kr. Det afgørende må være, at vi ser brandgodt ud begge to, da vi træder ud i den skarpe formiddagssol.

: fakta

MOLDOVA

Moldova er beliggende mellem Rumænien og Ukraine. Landet har ikke adgang til Sortehavet og udgjorde fra 1945 til 1991 en delrepublik i Sovjetunionen.

Hovedstad: Chisinau

Areal: 33.846 kvadratkilometer

Valuta: Moldoviske leu

Befolkningstal: 3.554.000 (2015)

Præsident: Igor Dodon, præsident siden december 2016

Officielt sprog: Rumænsk

KILDE: WIKIPEDIA

Klosteret i Orhei Vecio er et populært sted at besøge i weekenden for folk fra Chisinau - Moldovas hovedstad.

De sidste minutter i Chisinau. Far og søn med nyklippet frisure og med formiddagssolen lige i øjnene. Kirken i baggrunden er den, som vi besøgte, da vi lige var ankommet.